

«Από τη στάχτη
θα αναγεννηθεί
το Κ.Κ.Ε.»

Ν. Ζαχαριάδης

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ

Προλετάριοι όλων των χωρών
καταπεζόμενα έθνη και λαοί
ενωθείτε!

Όργανο της Κ.Ε. της Οργάνωσης για την Ανασυγκρότηση του Κ.Κ.Ε.

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΒΕΡΑΝΖΕΡΟΥ 55 ΤΗΛ. 5241058 ΧΡΟΝΟΣ ΤΡΙΤΟΣ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 7 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1987 ΑΡΙΘΜΟΣ ΦΥΛΛΟΥ 48 ΔΡΧ. 30

ΚΡΑΤΟΣ, ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ, ΔΗΜΟΙ ΥΠΕΥΘΥΝΟΙ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΝΕΚΡΟΥΣ ΤΟΥ ΚΑΥΣΩΝΑ

Είναι δύσκολο για κάποιον που θα κοίταζε την ιστορία αυτού του τόπου να περιγράψει και να απεικονίσει τα εγκλήματα σε βάρος του λαού που έχει διαπράξει η αστική τάξη αυτής της χώρας. Είναι αξιοθαύμαστο ταυτόχρονα πως αυτή η αστική τάξη ενώ διαπράττει τέτοια μεγάλα εγκλήματα καταφέρνει να επιβιώνει ύστερα απ' αυτά.

Ο πρόσφατος καύσωνας που έφερε σε μεγάλη δοκιμασία το πανελλήνιο, μπορεί να πέρασε σε ορισμένες συνειδήσεις σαν μια «θεομηνία» αναπάντητη, σε πολλούς όμως μέτρησε το μέγεθος του εγκλήματος που διαπράχθηκε για άλλη μια φορά σε βάρος του λαού.

Δεν μπορεί παρά να μας γεμίσει οργή ο τρόπος με τον οποίο μεταχειρίστηκε το λαό αυτή η κυβέρνηση αλλά και τα υπόλοιπα κομμάτια της αστικής τάξης. Γιατί εδώ δεν μιλάμε ούτε για την εγκληματική μόλυνση της ατμόσφαιρας από την βιομηχανία, ούτε για την έλλειψη πράσινου, ούτε για συγκοινωνιακή συμφόρηση, ούτε για το συγκεντρωτικό χαρακτήρα της πρωτεύουσας.

Αυτά είναι αποτελέσματα του εγκληματικού τρόπου ανάπτυξης του ελληνικού καπιταλισμού που βαραίνει όλη την αστική τάξη και είναι υπεύθυνος κατ' αρχήν για τους τόσους πολλούς θανάτους από ένα φυσικό φαινόμενο που δεν ήταν πολύ πάνω από το συνηθισμένο.

Αναφερόμαστε εδώ περισσότερο στο άμεσο χειροπιαστό έγκλημα που διέπραξε σε βάρος του λα-

ού αυτή η κυβέρνηση τις μέρες του καύσωνα, με το να μην πάρει κανένα άμεσο μέτρο για την ουσιαστική προφύλαξη του πληθυσμού.

ΑΜΕΣΑ ΜΕΤΡΑ

Αυτά είναι που κρίνουν τον χαρακτήρα όχι μιας επαναστατικής αλλά απλά μιας κυβέρνησης δημοκρατικής προοδευτικής. Τα άμεσα δηλ. μέτρα ακριβώς σε τέτοιες περιπτώσεις, σε συνθήκες σοκ για τον πληθυσμό μιας χώρας, είναι που διαχωρίζουν τον προοδευτικό από κάθε φιλισταίο αστό της αράδας, από τον κάθε ρεβιζιονιστή ή καιροσκόπο πολιτικό κέντη.

Σ' αυτόν τον τομέα το κυβερνητικό κόμμα έδειξε τον αντιδραστικό του ρόλο. Η κυβέρνηση και το

κόμμα του Παπανδρέου δεν πήρε κανένα ουσιαστικό άμεσο μέτρο. Το Μητσοτακικό κόμμα προπαγάνδισε το μέτρο... της παραίτησης των υπουργών. Το δε ψευδοΚΚΕ ανακάλυψε τις... μηχανές σαν άμεσο μέτρο, όταν η ΕΥΔΑΠ απειλούσε να κόψει τελείως την παροχή νερού.

Μόνο ένα είδος μέτρων θα μπορούσε να δώσει πραγματικά ουσιαστική ανακούφιση τις μέρες του καύσωνα στον λαό. Το μέτρο της άμεσης επίταξης.

Α. Των κλιματισμένων αιθουσών για τους ανθρώπους που κινδυνεύουν από τη ζέστη. Της επίταξης πρώτα απ' όλα των γραφείων δημόσιων υπηρεσιών που διαθέτουν air - κλιτισιον. Δεν θα πάει περισσότερο πίσω ο ελληνικός καπιταλισμός αν η γραφειοκρατία δεν δουλέψει για τρεις - τέσσερις μέρες. Είναι πρόκληση για την νοημοσύνη και την ιδιοσυγκρασία του λαού μας το γεγονός ότι η κρατική γραφειοκρατία δεν επιτελεί έργο κοινωνικής προ-

κοπής αλλά στρογγυλοκάθεται ανέμελα σε δροσερές αίθουσες ενώ απ' την άλλη πεθαίνουν εντελώς αβοήθητοι άνθρωποι που ξόδεψαν μια ολόκληρη ζωή στις φάμπρικες, στους αγρούς, στα γιαπιά.

Β. Της επίταξης χώρων οργανισμών (π.χ. τραπεζών) που διαθέτουν κλιματισμό, έστω και για ορισμένες ώρες κυρίως τις μεσημεριανές που η θερμοκρασία βρίσκεται στις πιο ψηλές βαθμίδες. Της επίταξης επίσης, ξενοδοχείων κύρια αυτών που βρίσκονται σε ορεινές περιοχές. Αυτό το είδος μέτρων θα μπορούσε να παρθεί απ' την στιγμή που η ΕΜΥ προεξοικίωσε για τον επερχόμενο καύσωνα.

Απ' όλα αυτά που αναφέραμε τίποτα δεν έγινε. Και όχι μόνο αυτό αλλά την ώρα που γράφονται αυτές οι γραμμές, εξαγγέλλεται νέος καύσωνας και νέα γελόια και ανέξοδα μέτρα απ' αυτή την κυβέρνηση.

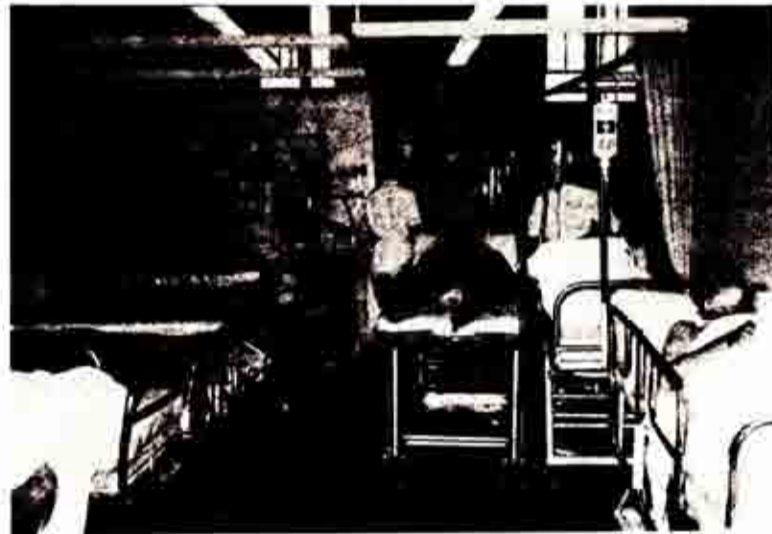
Τα μέτρα που πάρθηκαν δείχνουν, για μια ακόμη φορά το χάλι των κέντρων υγείας και της νοσοκομειακής περίθαλψης γενικά, καθώς και την διάθεση της κυβερνητικής κλίμακας να εξακολουθεί να παίζει με την ζωή του λαού...

ΤΙ ΑΛΛΟ ΕΔΕΙΞΕ Ο ΚΑΥΣΩΝΑΣ

Ο καύσωνας της περασμένης βδομάδας έδειξε με την μεγαλύτερη αμεσότητα την ταξική φύση αυτής της κοινωνίας. Παρότι αστοί και ρεβιζιονιστές προσπάθησαν επιμελώς και με περίσσια υποκρισία να κρύψουν αυτή την πλευρά, ο καύσωνας έκανε ταξική διάκριση. Χτύπησε ανελέητα τις προλεταριακές περιοχές αφήνοντας άθιχτες ή σχεδόν άθιχτες τις περιοχές που ζει και αναπτύσσεται η αστική τάξη. Τα νεκροταφεία των εργατοσυνουικιών του Πειραιά και της Αθήνας γέμισαν από νεκρούς και κατέστρεψαν την εικόνα της δήθεν για όλους ανυπόφορης Αθήνας που χρόνια τώρα προσπαθεί να καλλιεργήσει η άρχουσα τάξη.

Πρώτο και καλύτερο το ψευδοΚΚΕ, προσπάθησε να κρύψει αυτή την πλευρά ισχυριζόμενο ότι «Αθήνα σκοτώνει τους πολίτες της». Όχι κύριοι αστοί και ρεβιζιονιστές. Η Αθήνα δεν σκοτώσε τους πολίτες της γενικά, αλλά τους φτωχούς πολίτες της. Έδειξε ακόμα ο καύσωνας ότι όχι μόνο

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΤΗ ΣΕΛ. 4

«ΑΡΙΣΤΕΡΗ» ΣΤΡΟΦΗ ΜΕ ΠΕΙΝΑ ΑΓΩΝΑΣ ΓΙΑ ΑΥΞΗΣΗ ΣΤΟ ΜΕΡΟΚΑΜΑΤΟ

Μιά εξωτερική «εθνικά υπερήφανη» πολιτική, υποταγής δηλαδή στον σοβιετικό σοσιαλϊμπεριαλισμό, δεν μπορεί να μην συνοδεύεται από μια «στροφή» προς τ' «αριστερά» στο εσωτερικό. Από το δυνάμωμα δηλαδή των θέσεων της ρωσοδόουλης συμμαχίας (κλίμα Παπανδρέου - ψευδοΚΚΕ).

Έχουμε ξαναγράψει, πως σ' αυτή τη φάση στόχος του φιλορώσικου μπλοκ είναι το χτύπημα της φιλο - ΕΟΚικής τάσης που εκφράζεται με τον Σημίτη και που άρχισε με το φάγωμα του Γεωργιάδη.

Ο Σημίτης σήκωσε με ιδιαίτερη χαρά όλο το βάρος της αντεργατικής πολιτικής της Παπανδρέϊκής κλίμακας, έγινε ο εκφραστής της λεγόμενης «δεξιάς στροφής». Σήμερα είναι εύκολο να γίνει το εξιλαστήριο θύμα και παράλληλα με το φάγωμά του να αμβλυθεί η αντίθεση των λαϊκών μαζών απέναντι στην κυβέρνηση.

Γι' αυτό και έγινε ο στόχος στη σύσκεψη των συνδικαλιστών του ΠΑΣΟΚ στο στάδιο «Ειρήνης και Φιλίας» στον Πειραιά.

Επικεφαλής αυτής της επίθεσης ο ίδιος ο Παπανδρέου, αυτός που είναι ο βασικός καθοδηγητής της πολιτικής της πείνας και της διάλυσης της μεγάλης βιομηχανίας. «Επιμέρους κυβερνητικά και κρατικά τμήματα, λειτουργούν συχνά συνειδητά ή ασυνείδητα σαν εργοδότες απέναντι στους εργαζόμενους». Είπε ο Παπανδρέου στην ομιλία του δεινώντας το σήμα για τις αποδοκιμασίες ενάντια στον Σημίτη.

Πέρα όμως απ' αυτό το βασικό ζήτημα σ' αυτή την σύσκεψη ήταν η προετοιμασία για να πάρει το φιλορώσικο μπλοκ την ΓΣΕΕ στα χέρια του.

Ο Παπανδρέου στην ομιλία του έκανε αυτοκριτική για «ιδιότυπο ηγεμονισμό» στελεχών του ΠΑΣΟΚ στον συνδικαλισμό και δήλωσε την επιθυμία του για την «αποκατάσταση της ενότητας στη ΓΣΕΕ». Είναι χαρακτηριστικά τα παρακάτω αποσπάσματα από το ψήφισμα που εγκρίθηκε σ' αυτή την σύσκεψη: «Άμεση αποκατάσταση της ενότητας και έκφρασης όλων των τάσεων του συνδικαλιστικού κινήματος στη ΓΣΕΕ» - «Τερματισμό μιας πολύχρονης συνθησιας διοικησιμότητας σε συνδικαλιστικές οργανώσεις σε όλα τα επίπεδα».

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΤΗ ΣΕΛ. 2

Μετά το ταξείδι 'Αρμακοστ

ΤΟ ΦΙΛΟΡΩΣΙΚΟ ΜΠΛΟΚ ΕΤΟΙΜΑΖΕΤΑΙ ΓΙΑ ΤΗ ΝΕΑ ΚΡΙΣΗ

Ο 'Αρμακοστ έφυγε από την Αθήνα κουβαλώντας στις αποσκευές του μια και μόνη συμφωνία. Να αρχίσουν οι συνομιλίες πάνω στα διαδικαστικά θέματα που θα αφορούν τις διαπραγματεύσεις για τις βάσεις στις 4 του Σεπτεμβρίου.

Έτσι με το ταξείδι αυτό έκλεισε η πρόσφατη κρίση στις ελληνο - αμερικάνικες σχέσεις - και αυτή την ώρα βρισκόμαστε στο σημείο πριν ξεσπάσει αυτή - όπως δήλωσε ο Παπανδρέου.

Δεν είναι όμως έτσι ακριβώς. Γιατί μέσα απ' αυτή την κρίση, όπως και από την προηγούμενη τον Μάρτη στο Αιγαίο, τα δυο στρατόπεδα διαμόρφωσαν νέους συσχετισμούς.

Το ένα είναι το αμερικάνικο στρατόπεδο. Αυτό θέλει την διατήρηση των βάσεων στην Ελλάδα σε μια κατεύθυνση ενιαίου συστήματος αποκλεισμού

του σοσιαλϊμπεριαλισμού, την Βουλγαρία, χωρίς την παραμικρή αντίσταση από κανένα τμήμα της αστικής τάξης. Στην τελευταία κρίση με το διάβημα Κήλυ, εκμεταλλεύτηκε την επέμβαση του Αμερικάνικου ιμπεριαλισμού στα εσωτερικά μας, για να δυναμώσει πολιτικά την συμμαχία με την Βουλγαρία - Ρωσία, τόσο με το ταξείδι του στη Σόφια όσο και με την δημοσίευση της επιστολής Γκορμπασώφ.

Αυτή είναι η ταχτική του Παπανδρέου. Πριν την τελική φάση της σύγκρουσης με τον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό, θέλει να έχει εκμηδενίσει κάθε αντίσταση στο εσωτερικό της χώρας, να έχει δυναμωμένο το ρωσόφιλο μπλοκ. Γι' αυτό είναι πιθανή νέα προβόκατσια πριν τις 4 Σεπτεμβρίου ή και

του σοσιαλϊμπεριαλισμού, την Βουλγαρία, χωρίς την παραμικρή αντίσταση από κανένα τμήμα της αστικής τάξης.

Αυτή είναι η ταχτική του Παπανδρέου. Πριν την τελική φάση της σύγκρουσης με τον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό, θέλει να έχει εκμηδενίσει κάθε αντίσταση στο εσωτερικό της χώρας, να έχει δυναμωμένο το ρωσόφιλο μπλοκ. Γι' αυτό είναι πιθανή νέα προβόκατσια πριν τις 4 Σεπτεμβρίου ή και

μετά απ' αυτήν που θα πήγαινε ακόμα πιο μακριά τις διαπραγματεύσεις και θα δυναμωσει το στρατόπεδό του.

Γι' αυτό ο Παπανδρέου δηλώνει: «Δεν βιάζομαι».

Σε αντίθεση με αυτό οι Αμερικάνοι ιμπεριαλιστές βιάζονται και πολύ μάλιστα να κλείσουν μια συμφωνία για τις βάσεις. Γι' αυτό, παρά τις εσωτερικές τους αντιθέσεις, προσπαθούν να ξεπερνούν με υποχώρησεις τις διάφορες «κρίσεις» που στήνει ο Παπανδρέου για να μπουκ γρήγορα στο κύριο ζήτημα των διαπραγματεύσεων για τις βάσεις. Γι' αυτό ο 'Αρμακοστ γράφει την απολογητική επιστολή στον Παπούλια και στο ταξείδι του στην Αθήνα δηλώνει ότι: οι Ην. Πολιτείες είναι αρκετά ικανοποιημένες με την ελ-

ληνο - αμερικανική συνεργασία στα ζητήματα ασφαλείας των αεροδρομίων, λιμένων, αντιτρομοκρατικής εκπαίδευσης κ.λπ. και γενικότερα την πρόοδο που έχει σημειωθεί σ' αυτό το θέμα.

ΟΙ ΟΡΟΙ ΤΟΥ ΠΑΠΑΝΔΡΕΟΥ

Καθώς όμως πλησιάζουμε στο ίδιο το ζήτημα των διαπραγματεύσεων για τις βάσεις ο Παπανδρέου διαμορφώνει ανοιχτά την πλατφόρμα του: «Για να δεχτούμε εμείς τις αμερικάνικες βάσεις θα πρέπει να σημαίνει κάτι πάρα πολύ σημαντικό για τον ελληνικό λαό και τη χώρα. Αυτό το έχω τονίσει. Αν μπορούμε

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΤΗ ΣΕΛ. 2

14 ΧΡΟΝΙΑ ΑΠΟ ΤΗ ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΤΟΥ Ν. ΖΑΧΑΡΙΑΔΗ

ΤΟ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΟ ΤΟΥ ΠΝΕΥΜΑ ΑΤΣΑΛΩΝΕΙ ΤΗ ΝΕΑ ΓΕΝΙΑ ΤΩΝ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΩΝ

«Όποιος δεν ξέρει να πιθαίνει όταν χριάζεται, δεν ξέρει και να ζει και στη ζωή του θ' αποτύχει. Όποιος φοβάται μη πείσει, πρέπει σ' όλο του το βίο να σέρνεται γάμο... Το μπολσεβίκο τον συγκροτούν: γερό μισαίο, γερή καρδιά. Αυτοί νικούν και όταν πέφτουν». (Ν. Ζαχαριάδης, θέσεις για την Ιστορία του ΚΚΕ).

Τον Αύγουστο του 1973, έπεσε ο Ν. Ζαχαριάδης μετά από 17 χρόνια εξο-

μιμένου με κόκκινα γράμματα στην επαναστατική σημαία του ελληνικού προλεταριάτου. Διαπορεύθηκε το κόμμα, την εργατική τάξη και ολόκληρο τον λαό, στο αδιάλλαχτο πνεύμα της πάλης ανεξαρτήτως από κόποις και θυσίες, ενάντια σε κάθε ξενική εξάρτηση και εσωτερική σκληριά, ενάντια στον συμβιβασμό και στις υποχωρήσεις, πάντα στην προοπτική της λαϊκής εξουσίας, στην προοπτική του σοσιαλισμού.

Δεν παρατήρησε ούτε μια φορά και έδωσε τις πιο αποφασιστικές μάχες με τον οπορτουνισμό στο βασικό ζήτημα, στο ζήτημα της προλεταριακής εξουσίας. Στο περίφημο γράμμα του από τις φυλακές της Κέρκυρας για τον ελληνοϊταλικό πόλεμο, ενώ δίνει πρωτοπόρα τη γραμμή για την ανεπιφύλακτη συμμετοχή του λαού και του κόμματος σ' αυτό τον πόλεμο, ταυτόχρονα δίνει την προοπτική και σαν επιστέγασμα αυτού του αγώνα «... μια καινούργια Ελλάδα της δουλειάς, της λευτεριάς, λυτρωμένη από κάθε ξενική ιμπεριαλιστική εξάρτηση... μ' ένα

πραγματικά παλλαϊκό πολιτισμό».

Με τον ερχομό του από το Ντάχαου, βρίσκει το κόμμα σε κατάσταση διάλυσης εξαιτίας της κυριαρχίας της οπορτουνιστικής - λικβινταριστικής κλίμακας του Σιάβντοβ - Παρτσάλιδη, το λαό και την αντίσταση προδομένη από τη Βάρκιζα.

Ολόκερο το καθήκον της ανασυγκρότησης του κινήματος, δέχεται με το ζήτημα του δεύτερου ενόπλιου αγώνα για το χτύπημα της δεύτερης ξενικής κατοχής και της κατάληξης λαϊκής εξουσίας.

Το Φλεβάρη του '46 ακριβώς στην πρώτη επέτειο της μύησης συμφωνίας της Βάρκιζας, το κόμμα με το Ν. Ζαχαριάδη επικεφαλής παίρνει τη μεγάλη απόφαση. Ξεκινά, ο δεύτερος ενόπλιος επαναστατικός αγώνας. Είναι η πρώτη επανάσταση που ξεσπά στις νέες συνθήκες που διαμόρφωσε ο δεύτερος Παγκόσμιος πόλεμος και μαζί με την Κινεζική επανάσταση, δίνουν τα πρώτα χτυπήματα στον ανερχόμενο τότε αμερικανικό ιμπεριαλισμό. Η προσφορά του δεύτερου αντάρτικου, ανεξάρτητα από τη τελική του έκβαση, στη διαμόρφωση των παγκόσμιων συσχετισμών είναι σημαντική. Αλλά μέσα από εσωτερική πλευρά, παρά την στρατιωτική ήττα, κάτω από αιτίες που δεν είναι σκοπός αυτού του άρθρου να εξετάσει, το κόμμα και το κίνημα δεν είχε μια πολιτική ήττα. Ο ίδιος ο Ζαχαριάδης γράφει: «Απ' εδώ βγαίνει το συμπέρασμα ότι παρά την υποχώρησή μας, που βασικά οφειλότανε σε εξωελληνικούς παράγοντες η προοπτική για το κίνημά μας παραμένει ρωμάλια, αισιόδοξη. Δεν πάθαμε καταστροφική ήττα, μα κάναμε προσωρινή υποχώρηση, που πραγματοποιήθηκε κανονικά. Μπροστά μας δεν άρχισε μια μακρόχρονη περίοδος σταθεροποίησης και επικράτησης της εσωτερικής μας αντίδρασης. Μπροστά μας ανοιγότανε προοπτική καινούργιας οξύνσης και έντασης στους ταξικούς και λαϊκούς αγώνες, μέσα στις καινούργιες τώρα πολιτικές για μας συνθήκες» (Λόγος της 2ης Ολομ. της ΚΕ του ΚΚΕ 1951) - (Ν. Ζαχ. Εκλογή Έργων Έκδοση Κ.Ε. του ΚΚΕ σελ. 604).

Μετά το '49, στις νέες συνθήκες το κόμμα με το Ν. Ζαχαριάδη επικεφαλής, όχι μόνο ανασυγκροτεί τις δυνάμεις του μέσα στην παρανομία, αλλά με την πολιτική γραμμή των αντιαμερικανικών δημοκρατικού μετώπου και την αξιοποίηση των δυνατοτήτων της νόμιμης δουλειάς, αρχίζει πάλι να

καταχτά την πλειοψηφία της εργατικής τάξης να παίζει βασικό ρόλο στην πολιτική ζωή της χώρας. Ταυτόχρονα το κόμμα βαθαίνει στην στρατηγική του, ξεκαθαρίζοντας μέσα σ' αυτές τις νέες συνθήκες την στρατηγική της σοσιαλιστικής επανάστασης.

Δεν έφταναν όμως τα δύο ΟΧΙ του Ν. Ζαχαριάδη, στο Γερμανικό ναζισμό, και στον Αγγλοαμερικανικό Ιμπεριαλισμό για να δώσουν τη νίκη στο ελληνικό προλεταριάτο. Χρειάζονταν το τρίτο ΟΧΙ στο σοβιετικό ρεβιζιονισμό που μετά το Στάλιν πήρε την εξουσία στο ΚΚΣΕ και στη Σ.Ε. Και αυτό το ΟΧΙ το είπε ο Ζαχαριάδης πληρώνοντάς το με 17 χρόνια εξορία και την ίδια τη ζωή του. Παρά τη διάλυση του ΚΚΕ και τις εθνικές της καθοδήγησής του γι' αυτό, η πάλη του Ν. Ζαχαριάδη και των άλλων μελών και στελεγών του κόμματος που έμειναν πιστοί στο μ-λ, αποτελεί μια σημαντική παρακαταθήκη για το χτύπημα του νέου ΚΚΕ.

Αυτή η μεγάλη πάλη του κατατάσει το Ν. Ζαχαριάδη σαν τον κορυφαίο προλεταριο καθοδηγητή του ελληνικού λαού γνήσιο μαρξιστή - λενινιστή διεθνούς κύρους και ακτινοβολίας.

Και αυτό είναι, που το ζήτημα Ζαχαριάδη, αποτελεί σήμερα μια διαχωριστική γραμμή ανάμεσα στην επανάσταση και το ρεβιζιονισμό. Για την ΟΑΚΚΕ το έργο του Ζαχαριάδη αποτελεί πηγή έμπνευσης και γνώσης. Η δράση του οδηγός και καθοδηγητής της δικιάς μας δράσης. Το επαναστατικό του πνεύμα μας σπλίζει με αισιόδοξία και θάρρος για την σημαντική δύσκολη πορεία του κινήματος και μας διδάσκει να μη χάνουμε ούτε στιγμή από τα μάτια μας το ζήτημα της προλεταριακής εξουσίας, το φωτεινό όραμα της κόκκινης σοσιαλιστικής Ελλάδας.

Βάζοντας από την ίδρυσή μας σαν κεντρικό καθήκον την ανασυγκρότηση του ΚΚΕ, και προχωρώντας αποφασιστικά σ' αυτό τον δρόμο, τιμώμε έμπραχτα το παλιό ΚΚΕ και τον αρχηγό του Ν. Ζαχαριάδη. Το ανεξάρτητο, διερευνητικό, αδιάλλαχτο και πάντα νέο Ζαχαριαδικό μπολσεβίκο πνεύμα, μας σπλίζει σ' αυτή την πορεία.

ΤΙΜΗ ΚΑΙ ΔΕΞΑ ΣΤΟΝ ΤΙΜΗΜΕΝΟ ΑΡΧΗΓΟ ΤΟΥ ΚΚΕ. ΟΡΓΗ ΚΑΙ ΜΙΣΟΣ ΣΤΟΥΣ ΔΟΛΟΦΟΝΟΥΣ ΤΟΥ. ΡΩΣΟΥΣ ΣΟΣΙΑΛΦΑΣΙΣΤΕΣ.

Ο Ν. ΖΑΧΑΡΙΑΔΗΣ ΘΑ ΖΕΙ ΓΙΑ ΠΑΝΤΑ ΣΤΙΣ ΚΑΡΔΙΕΣ ΜΑΣ.

Μετά το ταξείδι 'Αρμακοστ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΣΕΛ 1

να λύσουμε τα μεγάλα προβλήματα της χώρας μας έχει καλώς. Αλλιώς δεν έχουμε καμιά θέση για ξένες βάσεις».

Και στην βάση αυτής της γενικής τοποθέτησης διαμορφώνει τους πιο κάτω τρεις όρους:

α) Την εξασφάλιση των συνόρων στο Αιγαίο από την Τουρκική απειλή.

β) Την αποχώρηση των Τουρκικών στρατευμάτων από την Κύπρο και

γ) Την μη χρησιμοποίηση των βάσεων προς τρίτες χώρες.

Τόσο οι παραπάνω «όροι» όσο και η γενική του τοποθέτηση είναι σε πλήρη αντίθεση με τους Αμερικάνους.

Οι ΗΠΑ στηρίζουν την ύπαρξη των βάσεων τους στην Ελλάδα στην «κοινή άμυνα» των χωρών του ΝΑΤΟ απέναντι στο Σύμφωνο της Βαρσοβίας. Ο Παπανδρέου δεν αναγνωρίζει τέτοια ανάγκη και τέτοια απειλή.

Από την άλλη πλευρά, οι «όροι» του, οξύνουν, αν πραγματοποιηθούν, την αντίθεση ΗΠΑ - Τουρκία, βάζουν στους Αμερικάνους το δίλημμα ή με την Ελλάδα ή με την Τουρκία, τινάζουν δηλαδή στον αέρα την συνοχή του ΝΑΤΟ στην περιοχή.

Από την άλλη πλευρά ο τρίτος όρος αδρανοποιεί τις βάσεις απέναντι στο Σύμφωνο της Βαρσοβίας, αλλά και απέναντι στην Μ. Ανατολή. Γι' αυτό και παρά τον περιορισμένο χαρακτήρα των συνολικών του 'Αρμακοστ πάνω στα ίδια τα ζητήματα της ουσίας, βγήκαν οι διαφωνίες πάνω στο Κυπριακό και στην χρησιμοποίηση των αμερικανικών βάσεων στον πόλεμο Ιράκ - Ιράν. Γίνεται έτσι σαφές πως οι όροι του Παπανδρέου ουσιαστικά σημαίνουν την αδρανοποίηση του ΝΑΤΟ και των αμερικανικών βάσεων στην χώρα και στη περιοχή.

Σημαίνει μήπως αυτό ότι η χώρα θα καταχτήσει την ανεξαρτησία της; Όχι. Ούτε για μια στιγμή αυτόν που θα περνάει κάτι τέτοιο από το μυαλό του Παπανδρέου. Ούτε για μια στιγμή δεν αμφισβητεί την ανάγκη της υψηλής «προστασίας» της χώρας. Για τον Παπανδρέου, θα δώσουμε ξένες βάσεις μόνο σ' αυτόν που θα μας λύσει τα «μεγάλα προβλήματα της χώρας».

Και αυτά τα προβλήματα δεν είναι αποτέλεσμα των υπερδυνάμεων αλλά της Τουρκίας. Τον Παπανδρέου δεν τον ενοχλεί η ιμπεριαλιστική εξάρτηση. Δεν λέει να φύγουν οι βάσεις γιατί οι ίδιες αποτελούν έκφραση εξάρτησης από τον Αμερικανικό ιμπεριαλισμό, αλλά γιατί δεν μας προστατεύουν από τους Τούρκους. Και αυτό γιατί έχει έτοιμη την νέα

«προστασία» από το αφεντικό του του Γκορμπασόφ. Ο Παπανδρέου λέει στην αστική τάξη: Μόνο η Ρωσία μπορεί να μας βοηθήσει να κάνουμε πράξη τα μεγαλοϊδεατικά όνειρά μας.

Και αυτή η αστική τάξη γεννημένη και βουτηγμένη μέσα στο βούρκο του αντιποικιλικού σωβινισμού, αλλοιθωρίζει μπροστά στον «μεγάλο προστατή».

ΤΟ ΛΑΪΚΟ ΣΤΡΑΤΟΠΕΔΟ ΤΗΣ ΑΝΕΞΑΡΤΗΣΙΑΣ

Απέναντι στα δύο αντιδραστικά μπλοκ των υπερδυνάμεων, ορθώνεται το λαϊκό στρατόπεδο της πραγματικής ανεξαρτησίας και της προκοπής της χώρας.

Βασική προϋπόθεση για την ειρήνη στην περιοχή και την ευμερία των λαών είναι η ενότητα και ο αγώνας ενάντια στις υπερδυνάμεις και στα τσιράκια τους σε κάθε χώρα.

Η Τουρκική σοβινιστική αστική τάξη, έχει διαπράξει το έγκλημα της εισβολής στην Κύπρο. Βασική προϋπόθεση για την ανάπτυξη μιας αντιιμπεριαλιστικής φιλίας και ειρήνης ανάμεσα στις δύο χώρες είναι η άμεση απομάκρυνση των στρατευμάτων κατοχής και η επιστροφή των προσφύγων στα σπίτια τους.

Αλλά και από την άλλη μεριά το χτύπημα κάθε σοβινισμού απ' όποια πλευρά του Αιγαίου και αν εκδηλώνεται. Το Αιγαίο μπορεί να γίνει θαλάσσια ειρήνης και φιλίας ανάμεσα στις δύο χώρες μακριά από τα πειρατικά και τις αιναιμειζίες των υπερδυνάμεων.

Τα «δάκρυα» του Παπανδρέου για την Κύπρο είναι δάκρυα υποκρισίας, είναι το προπέτασμα καπνού για να σιγήσει τον πληγωμένο σοβινισμό της αστικής τάξης στο άρμα της Μόσχας. Αυτόν τον σοβινισμό που έχει βασική ευθύνη για την τραγωδία της Κύπρου από παλιά.

«Τα μεγάλα προβλήματα της χώρας», μπορούν να λυθούν μόνο έξω και ενάντια στις επεμβάσεις των υπερδυνάμεων.

Από ένα γνήσιο λαϊκό αντιιμπεριαλιστικό κίνημα που θα απαιτεί το διάξιμο των αμερικανικών βάσεων, την κατάργηση της στρατιωτικής συμμαχίας με την Βουλγαρία, που θα μπει φραγμός στα νέα δεσμά που ετοιμάζει για τον λαό και τη χώρα η ρωσόδουλη κλίκα του Παπανδρέου. Ένα κίνημα που θα μπορέσει να στηριχθεί στις χώρες και τους λαούς του τρίτου κόσμου που παλεύουν σήμερα ενάντια σε κάθε ηγεμονισμό.

Με την υπόθεση Λαζόπουλου

ΝΕΑ ΠΡΟΒΟΚΑΤΣΙΑ ΤΟΥ ΠΑΠΑΝΔΡΕΟΥ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟΝ ΣΑΡΤΖΕΤΑΚΗ

Όσο το ρωσόφιλο μπλοκ προχωράει στην μεγάλη του αναμέτρηση με τον Αμερικανικό ιμπεριαλισμό πάνω στο ζήτημα των βάσεων, τόσο θα οξύνονται όλες οι αντιθέσεις στο εσωτερικό, με εκείνες τις δυνάμεις που στον ένα ή άλλο βαθμό αντιστέκονται στα σχέδιά του.

Αυτός είναι ο χαρακτήρας της αντίθεσης Παπανδρέου - Σαρτζετάκη, μιας και ο Σαρτζετάκης είχε εκδηλώσει καλύτερα την αντίθεσή του στη συμμαχία με την Βουλγαρία.

Η πρώτη μεγάλη έκρηξη αυτής της αντίθεσης είχε γίνει με την προβοκάτσια που του έστησε ο Παπανδρέου με την υπόθεση Ρούσου.

Σήμερα με μια καινούργια προβοκάτσια το ρωσόφιλο μπλοκ προσπαθεί να χτυπήσει τον Σαρτζετάκη. Είναι η υπόθεση Λαζόπουλου.

Ο παραπάνω ηθοποιός τράφηκε στο αυτόφωρο για εξύβριση του προέδρου της Δημοκρατίας στο θεατρικό έργο που έπαιξε.

Αμέσως ο Ρουμπάτης με ανακοίνωση του διαχώρισε την κυβέρνηση από την ευθύνη της παραπάνω ενέργειας.

Έτσι φτιαχτηκε το κλίμα μέσα από τον νεοδεξιό τύπο πως την ευθύνη αυτής της ενέργειας την είχε πάρει η Προεδρία της Δημοκρατίας. Την άλλη μέρα με ανακοίνωσή του ο Σαρτζετάκης αρνιόταν κάθε δικαίωτο να ανέμειξη στην σύλληψη του Λαζόπουλου.

Η κλίκα του Παπανδρέου για μια ακόμη φορά έδρασε σκοτεινά και προβοκατόρικα απέναντι στον Σαρτζετάκη.

Ανεξάρτητα από την «προεδρική» χλιδή της ζωής του, την προγονοπληξία και τον Άγιο Ορίτιο μεγαλοϊδεατισμό του Σαρτζετάκη, δεν μπορούμε παρά να καταγγελλούμε για άλλη μια φορά την προβοκάτσια του Παπανδρέου εναντίον του.

ΔΙΑΚΟΠΕΣ ΚΑΙ ΤΟΥΡΙΣΜΟΣ

ΜΥΘΟΣ ΚΑΙ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ

Πριν περίπου 50 χρόνια το γαλλικό προλεταριάτο μέσα από την κυβέρνηση του λαϊκού μετώπου στην οποία συμμετείχε το επαναστατικό τότε Κ. Κ. Γαλλίας καταχτούσε τη δεκαπενταήμερη άδεια με αποδοχές.

Ήταν μια νίκη για την παγκόσμια εργατική τάξη μιας και από τότε η παρατεταμένη άδεια, ιδιαίτερα το καλοκαίρι, έγινε θεσμός για τους εργατές όλων των καπιταλιστικών χωρών. Σ' αυτό βοήθησε και η ορμητική ανάπτυξη της επανάστασης σε παγκόσμιο επίπεδο μετά το Β' πόλεμο που θορύβησε σε τέτοιο βαθμό τους ιμπεριαλιστές ώστε να τους υποχρεώσει σε μια σειρά

Σκοπός αυτού του άρθρου είναι, μένοντας πάνω στο έδαφος της νίκης, για το προλεταριάτο που είναι η κατάκτηση των διακοπών, να αποκαλύψει τον σχετικό χαρακτήρα αυτής της κατάκτησης μέσα στο καπιταλιστικό σύστημα. Να αποκαλύψει δηλαδή το πως κάτω από τις δοσμένες συνθήκες αυτό το «κέρδιμα» πάνω στον εργατικό χρόνο και στην καπιταλιστική εκμετάλλευση μπορεί και να μετατρέπεται σε μέσο εκμετάλλευσης και ιδεολογικής αλλοτρίωσης του εργαζόμενου λαού. Από αυτή την άποψη μπορούμε να δούμε το ζήτημα από δύο πλευρές.

ΠΡΩΤΟ από το διαφορετικό περιεχόμενο που αποχτάνε οι διακοπές και ο αντίστοιχος τουρισμός για τις διαφορετικές τάξεις και στρώματα των τάξεων δηλαδή να δούμε τις ταξικές διαφορές μέσα στις διακοπές και **ΔΕΥΤΕΡΟ** από την ιδεολογική δουλειά που κάνει η κυρίαρχη τάξη πάνω στις πλατείες προλεταριακές μάζες μέσα από τις διακοπές αλλά και από τον τρόπο με τον οποίο αυτές οι ίδιες προσφέρουν ένα εξαιρετικά ευνοϊκό έδαφος για την ανάπτυξη της ιδεολογικής Επιτροπής της κυρίαρχης τάξης.

ΟΙ ΤΑΞΙΚΕΣ ΔΙΑΦΟΡΕΣ ΣΤΙΣ ΔΙΑΚΟΠΕΣ

Σε ότι αφορά το **πρώτο**. Οι διακοπές δεν είναι για όλους και όλοι δεν κάνουν τις ίδιες διακοπές. Όσο πιο φτωχή είναι η χώρα και όσο πιο φτωχό είναι το στρώμα του προλεταριάτου που φτάνει στις διακοπές τόσο λιγότερος είναι ο χρόνος και η οικονομική δυνατότητα για τις διακοπές. Ακόμα κι αν ο **τοπικός** χρόνος των διακοπών είναι ο μεγάλος όπως συμβαίνει στη χώρα μας ο **πραγματικός** χρόνος τους μπορεί να είναι ασημένιος.

α. Οι εργαζόμενοι όταν αλλάζουν δουλειά, κι αυτό συμβαίνει τόσο συχνά, έχουν δικαίωμα για μικρό διάστημα ή και καθόλου χρόνο για διακοπές.

β. Πολλοί εργατές μέσα στις δοσμένες συνθήκες της οικονομικής κρίσης και της εξαθλίωσης είναι υποχρεωμένοι για ν' αναπληρώσουν το χαμένο τους εισόδημα να δουλεύουν και στις διακοπές και μ' αυτόν τον τρόπο να καταπιέζονται ακόμα πιο ανυπόφορα σε σχέση με τους άλλους εργαζόμενους και τα άλλα στρώματά τους που μπορούν να σταματάνε τη δουλειά.

γ. Τα χαμηλότερα αμειβόμενα τμήματα του προλεταριάτου που αποτελούν και τη μεγάλη πλειοψηφία του δεν είναι σε θέση να εξασφαλίσουν μεγάλο χρόνο διακοπών με ταυτόχρονη παραμονή στην ύπαιθρο, ιδιαίτερα στα παραλιακά μέρη, είναι ασύγκριτα ψηλότερα από τα τρέχοντα έξοδα διαβίωσης τους στην πόλη, πολύ ψηλότερα από τα έξοδα της άδειας που υποτίθεται ότι καλύπτει αυτή τη διαφορά. Αυτή η αδυναμία γίνεται χτυπητή σε μια χώρα σαν τη δικιά μας που κατακλύζεται από εκατομμύρια τουρίστες, συχνά εργατές, από πολύ πλουσιότερες χώρες, δηλαδή με πολύ ψηλότερους μισθούς. Μ' αυτό τον τρόπο υψώνονται σε άπιαστα για

παραχωρήσεις, τόσο στο επίπεδο της μείωσης των ωρών εργασίας με το 40ωρο και την αργία του Σαββατοκύριακου όσο και στο επίπεδο των μισθών και της επιδότησης της ανεργίας.

Παρ' όλη την κυριαρχία του ρεφορμισμού στη συνέχεια σ' αυτές τις χώρες και την διάλυση των κομμουνιστικών κομμάτων, Παρ' όλα το ιστορικό πισωγύρισμα της επανάστασης με την παλινόρθωση του καπιταλισμού στην ΕΣΣΔ και στην Κίνα, και παρ' όλη τη χρόνια οικονομική κρίση που μαστίζει

των παλιών χωρών, των ναυτικών και πεισματάρηδων καλλιερητών της πιο άγονης γης που ήταν γνωστοί για το φιλόξενο πνεύμα τους έχουν αρχίσει να μετατρέπονται σε μικρούς ραντιέρηδες, να γίνονται άπληστοι, ανεχτικοί συχνά στα πιο άπιαστα βίτσια της ευρωπαϊκής αστικής παρακμής που λούζεται στα νερά των νησιών τους ('Υδρα, Μύκονος) και να ξεκόβουν και νάρχονται σε αντίθεση με το μεγάλο ρεύμα της αντίστασης στην καταπίεση από τον ιμπεριαλισμό και στην εξάρτηση της χώρας μας.

Ο μαζικός τουρισμός ειδικά για μια μικρή και καθυστερημένη χώρα σαν τη δικιά μας γίνεται ένα αποστήμα που θρέφει τον παρασιτισμό και τις αυταπάτες της άρχουσας τάξης και συντελεί στην οικονομική κοινωνική και ιδεολογική διάφορα μεγάλων τμημάτων του εργαζόμενου λαού.

* Άνθρωποι που ζουν χάρη στη γαιοπρόσοδο.

ΔΙΑΚΟΠΕΣ - ΤΟΥΡΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΙΔΕΟΛΟΓΙΚΗ ΕΞΑΘΛΙΩΣΗ

'Ετσι εργαζόμαστε στη δεύτερη πλευρά από όπου πρέπει να αντιμετωπίσουμε το ζήτημα των διακοπών και τον τουρισμό στην ιδεολογική.

Ενώ οι διακοπές, όπως και κάθε αργία είναι μια μορφή μείωσης του εργατικού χρόνου, έχουν την εξής διαφορά από κάθε άλλη αργία: 'Ερχονται να δώσουν μέσα στα πλαίσια του καπιταλιστικού συστήματος μια επιφανειακή και εξαιρετικά πλασματική λύση στην αντίθεση πόλη - χωριό, όπως, και σ' ένα μικρότερο βαθμό, στην αντίθεση πνευματική - χειρωνακτική εργασία.

Δεν θα ήταν δηλαδή το ίδιο αν ο χρόνος αυτός των μηνιαίων διακοπών δινόταν στο προλεταριάτο σπαστά στη διάρκεια όλου του χρόνου, γιατί σε μια τέτοια περίπτωση ο εργατικός πληθυσμός της πόλης δεν θα μπορούσε να δραστηριοποιείται στην ύπαιθρο. Το παρατεταμένο Σαββατοκύριακο δεν μπορεί και ούτε ποτέ θα μπορούσε, να δώσει αυτή τη δυνατότητα παρά μόνο περιορισμένα γιατί απαιτεί πολύ μεγάλα έξοδα και χρόνο μεταφοράς καθώς έξοδα και παραμονής, εξ' αιτίας του αναπόφευκτα μικρότερου βαθμού οργάνωσης μιας βραχυχρόνης μετακίνησης.

Υπάρχει όμως κι ένας άλλος βαθύτερος λόγος που κάνει το προλεταριάτο να προτιμάει τον συνεχώς παρατεταμένο χρόνο διακοπών από τον «σπαστό». 'Οτι θέλει να φύγει όσο γίνεται πιο μακριά - στο χρόνο και στο χώρο - από τον τόπο του μαρτυρίου του: την σύγχρονη καπιταλιστική επιχείρηση.

Θέλει να ζει μια ζωή που να είναι **ολόκληρη δική του**. Η καθημερινή σχολή, η ζωή δηλαδή μετά τη δουλειά μέχρι την επόμενη μέρα είναι η ζωή που ο μισθωτός θεωρεί πραγματική. Είναι ο χρόνος που γι' αυτόν δουλεύει την υπόλοιπη μέρα. Όμως αυτή η καθημερινή ζωή μετά τη δουλειά - που αυτή βέβαια - γι' αυτόν δεν είναι ζώη είναι πολύ σημαδεμένη από το ξεθώσισμα, την ένταση, την αδιαφορία και τη ρουτίνα αυτής της δουλειάς. Αυτός ο χρόνος του χρειάζεται ίσα για να πάρει δυνάμεις για την άλλη μέρα. Όπου να συννέβει, ξαναρχίζει.

Το Σαββατοκύριακο είναι κι αυτό «ζωή» όπως κάθε χρόνος έξω από την παραγωγή. Αυτό δίνει

στον προλετάριο μερικά περιθώρια για να ζήσει σ' αλήθεια, να χαλαρώσει, να ψυχαγωγηθεί, να συμμετέχει σε κοινωνικές και πολιτικές εκδηλώσεις, να καλλιεργηθεί, να αναπτύξει μερικές κλίσεις του. (Μιλάμε πάντα για περιπτώσεις όπου οι εργατές δεν υποχρεώνονται σε υπερωρίες και δουλειά τα Σαββατοκύριακα και τις διακοπές). Όμως το Σαββατοκύριακο βρίσκεται μέσα στην τάναλία της παραγωγής, τόσο χρονικά (Παρασκευή - Δευτέρα) όσο και τοπικά (μέσα στην πόλη ή γύρω από αυτήν).

ΟΙ ΤΟΥΡΙΣΤΙΚΟΙ ΜΥΘΟΙ

Οι διακοπές φαίνεται ότι λύνουν αυτό το πρόβλημα, δίνοντας το σύνθημα: Μακριά και για καιρό. Φαίνεται σαν προσωρινή αλλά ουσιαστική απελευθέρωση από τη μισωτή σκλαβιά και από την ανθυγιεινή, απάνθρωπη ζωή της πόλης. Φαίνεται σαν κατάκτηση, προσωρινή αλλά ουσιαστική, της επαφής με τη φύση. 'Όταν συνδυάζονται με το μακρινό ταξίδι, δηλαδή τον τυπικό τουρισμό, φαίνεται παραπάνω σαν πλάταιμα του περιορισμένου πολιτιστικού ορίζοντα του σύγχρονου προλετάριου, φαίνεται σαν γνώση των άλλων λαών και των άλλων χωρών, φαίνεται σαν ευκαιρία για διεύρυνση της κοινωνικής ζωής που υποχρεώνει τους ανθρώπους σήμερα σε μια φριχτή απομύωση μέσα στην πόλη.

Η αστική τάξη προπαγανδίζει τις διακοπές σαν τέτοιες που φαίνονται. Οι εφημερίδες, τα περιοδικά και τα τουριστικά γραφεία περιγράφουν και καλλιεργούν το καλοκαιρινό όνειρο, με φωτογραφίες και διηγήσεις που λαίμαργα ρουφάν οι προλετάριοι.

Στις χώρες του αναπτυσσόμενου καπιταλισμού, αυτοί όλο το χρόνο «δημιουργούν» τις καλοκαιρινές τους διακοπές. Μόλις γυρύνουν από τις προηγούμενες ετοιμάζουν τις επόμενες. Τις οργανώνουν, και σχεδόν τις ζουν στην φαντασία τους πριν τις ζήσουν σ' αλήθεια. Γι' αυτούς ζωή ίσον διακοπές.

Οι διακοπές από ιδεολογική σκοπιά είναι το άκρον άωτο της αυταπάτης που μπορεί να κυριεύσει το μισωτό σκλάβο σε σχέση με την πραγματική του κατάσταση. 'Ετσι αυτές από μια σχετική και περιορισμένη χαρακτήρα απελευθέρωση μπορούν να μετατραπούν στα πιο ισχυρά δεσμά των καταπιεσμένων μαζών.

Γι' αυτό πρέπει να δούμε τι κρύβεται σ' αλήθεια πίσω από αυτό που φαίνεται.

ΤΟ «ΤΟΥΡΙΣΤΙΚΟ» ΠΑΡΚΟ ΑΝΤΙ ΓΙΑ ΤΗΝ ΥΠΑΙΘΡΟ

Κατ' αρχήν η αντίθεση της πόλης με την ύπαιθρο λύνεται στις διακοπές με έναν τρόπο που δεν διαφέρει πολύ από κείνον που λυόταν για εκατοντάδες χρόνια πριν την εποχή των διακοπών. Δηλαδή με τον τρόπο που πάρκου μέσα στην πόλη. Το πάρκο μέσα στην πόλη είναι λίγη ύπαιθρος μέσα στην πόλη. Τις περισσότερες φορές το σύγχρονο θέρετρο είναι ένα «πάρκο μακριά από την πόλη». Ένα πάρκο συχνά δίπλα στη θάλασσα ή και σε άλλη χώρα. Το χειρότερο είναι ότι συχνά δεν είναι καν πάρκο. Για τους πιο φτωχούς είναι μια άλλη πόλη μακριά από την πόλη. Όλη η νότια Ευρώπη είναι γεμάτη από τέτοιες

τον ιμπεριαλισμό μετά το '70, η αστική τάξη σ' όλες αυτές τις χώρες δεν κόρεσε να πάρει πίσω αυτές τις εργατικές κατακτήσεις.

Αυτή είναι μια παραπέρα απόδειξη τόσο της ιστορικής αδυναμίας των εκμεταλλευτών τάξεων να διατηρήσουν την εξουσία τους όπως παλιά, όσο και αντίστοιχα, της πραγματικής δύναμης που κρατάει στα χέρια της η παγκόσμια εργατική τάξη ακόμα και σε μια εποχή ιδεολογικοπολιτικής και οργανωτικής υποχώρησης και ανασυγκρότησης των δυνάμεών της, όπως είναι η σημερινή.

πόλεις που διαφέρουν από τις άλλες στο εξής. 'Οτι στις κλασσικές βιομηχανικές πόλεις οι εργατές καταναλώνουν παραγωγικά διάφορες ύλες τροποποιώντας τις ενώ στις τουριστικές πόλεις, οι εργατές σαν τουρίστες γίνονται οι ίδιοι αντικείμενο κατανάλωσης από την τουριστική βιομηχανία που έχει κι αυτή τους αστούς της και τους προλετάριους της καθώς και τα χιλιάδες παράσιτα κάθε είδους.

Το ίδιο γίνεται για τους πιο τυχερούς και στα «τουριστικά πάρκα» με τα ξενοδοχειακά τους συγκροτήματα ή στα «τουριστικά πάρκα» που έχουν τη μορφή των φυσικών χωριών (μπάγκαλούς) ή στα πρώην πραγματικά χωριά που άδειασαν από την πραγματική τους χωριάτικη ζωή (φαρδές, γεωργοί) και έγιναν κελύφη μιας νέας τουριστικής ζωής, δηλαδή πάλι φυσικά χωριά.

Είναι ολότετα χαρακτηριστικός ο τρόπος με τον οποίο αυτά τα γεμάτα ζωή παραλιακά θέρετρα, πόλεις ή χωριά, μετατρέπονται σε στοιχειωμένα και μελαγχολικά στη διάρκεια του χειμώνα.

'Ετσι και η επαφή με τη φύση είναι περιορισμένη και συχνά αντεστραμμένη. Το όνειρο δηλαδή που έπλασε ο σύγχρονος προλετάριος πάνω στο χάρτη με βάση το καρτ - ποστάλ διαφέρει πολύ από την πραγματικότητα μιας ζωής με καθημερινή επαφή, κακόν ύπνο, θόρυβο, και μερικές φορές με μολύνσεις από νερά που φιλοξενούν πολύ κόσμο.

Πέρα όμως από αυτό το ζήτημα, η επαφή με τη φυσική ζωή γίνεται μονόπλευρα και στείρα μέσα από το αθλητικό παιχνίδι κι όχι μέσα από την παραγωγική προσπάθεια. Οι τουρίστες δηλαδή όσο κι αν κερδίζουν το σώμα τους από την επαφή με τον ήλιο, τη θάλασσα και τον οπωσδήποτε πιο καθαρό αέρα δεν μπορούν να γευτούν την ικανοποίηση και την ολοκλήρωση που δίνει η δουλειά στην ύπαιθρο (γεωργία, αλιεία), δηλαδή τη βαθύτερη η παραγωγική σχέση με τη φύση. Έννοείται ότι θάταν εξαιρετικά αντιδραστικό να ζητήσει κανείς από τον σημερινό προλετάριο, της χειρωνακτικής ή και διανοητικής δουλειάς, να δουλέψει και στις διακοπές του και να γίνει για μια παραπάνω φορά αντικείμενο μιας εκμετάλλευσης που ήδη του έχει τσακίσει. (Για το πως βλέπουμε εμείς τις διακοπές στο νέο κοινωνικό σύστημα θα μιλήσουμε στο τέλος του άρθρου).

Ο ΑΠΟΜΟΝΩΜΕΝΟΣ ΤΟΥΡΙΣΤΑΣ

Μήπως όμως ο σύγχρονος τουρισμός διευρύνει ουσιαστικά τους κοινωνικούς ορίζοντες του σύγχρονου προλετάριου; και αναπτύσει τη γνωριμία άλλων ανθρώπων κι άλλων χωρών;

Τα γεγονότα λένε ότι αυτό πετυχαίνεται πάλι μ' ένα εξαιρετικά περιορισμένο, ανολοκλήρωτο και συχνά αντεστραμμένο τρόπο.

Ο τουρίστας, ο άνθρωπος των διακοπών, είναι εξαιρετικά απομονωμένος από την πραγματική ζωή του τόπου που επισκέφεται. Αυτό εύκολα μπορεί να το διαπιστώσει ο λαός μας αν παρατηρήσει την ολότετα ξεκομμένη από αυτόν ζωή που κάνουν οι ξένοι τουρίστες στη χώρα μας. Μάλιστα όσο πιο οργανωμένος και πιο καλοπληρωμένος είναι ο τουρισμός τόσο πιο πολύ είναι ξεκομμένος από την πραγματική ζωή του τόπου. Είναι χαρακτηριστικός αυτός ο τύπος τουρίστα που παρακάμπτοντας κάθε πόλη και

χωριό της χώρας μας κατεβαίνει από το αεροπλάνο σε κάποιο νησί για να «ζήσει» την καρτ - ποστάλ που αγάπησε, παραβλέποντας ότι είναι σπουδαίο και βαθύ σε κάθε χώρα, δηλαδή το πως ζει, πως παράγει, πως νοιάζει, πως σκέφτεται κι αυτή η αγέλη με τις φωτογραφικές μηχανές που λαχανιάζει για να δει τα λεγόμενα αξιοθέατα, δηλαδή τα απομεινάρια των παλιών πολιτισμών που τόσα λίγα μαρτυρούν στους αμήτους για τους παλιούς πολιτισμούς και που με τόσο βανάσο τρόπο κρύβουν τον καινούργιο, το ζωντανό πολιτισμό ενός τόπου.

Ακόμα κι ο έρωτας που φαίνεται πως μπορεί να είναι μια βαθύτερη επαφή ανάμεσα στους επισκέπτες και τους ντόπιους είναι κι αυτός συνθηκό τμήμα του τουριστικού μύθου για το θερμό νότο και τον ψυχρό βορρά, μύθος που είναι απλή συνέπεια του γεγονότος ότι η γυναίκα είναι πιο πολύ χειραφετημένη στον καπιταλιστικό βορρά από τον πιο καθυστερημένο και γι' αυτό πιο πατριαρχικό στα ήθη νότο. Θύματα του μύθου αυτού είναι όλοι εκείνοι που αγαπήθηκαν σε ακρογιαλίες, κάτω από φεγγαρόφωτα για ν' απογοητευτούν στη συνέχεια όταν χρειάστηκε να συνυψάζουν κάτω από τους άτεγκτους νόμους της καθημερινής ζωής όταν δηλαδή η σχέση τους βγήκε από το καρτ - ποστάλ όπου γεννήθηκε.

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΤΩΝ ΔΙΑΚΟΠΩΝ ΜΟΝΟ ΚΑΤΑΝΑΛΩΝΕΙ

Στη βάση αυτής της στρεβλωμένης εικόνας του τουρίστα για την πραγματική ζωή του τόπου που επισκέφεται, βρίσκεται το απλό γεγονός ότι αυτός **κι μόνο καταναλώνοντας εκεί που οι ντόπιοι παράγουν και ζουν**. Ιδιαίτερα μάλιστα στους καρτ - εξοχόν τόπους και τα κανάλια της σχέσης με τον τουρίστα αυτός συναναστρέφεται με κείνους ακριβώς που παράγουν την δικιά του κατανάλωση ή αλλιώς με κείνους που καταναλώνουν τουρίστες. Αυτή είναι και η αιτία του εκφυλισμού και της διαστρέβλωσης, οικονομικής ιδεολογικής και πολιτιστικής που έφερε ο τουρισμός στη χώρα μας. Τόσος πολύς τουρισμός σε τόση μικρή χώρα και μάλιστα σε μερικά τμήματα αυτής της χώρας, έχει σαν αποτέλεσμα το ντόπιο να καταβροχθίζεται από το ξένο σε τέτοιο μάλιστα βαθμό ώστε να μην είναι πια ξένο το ξένο, αλλά το ντόπιο, π.χ. ένας Έλληνας στη Ρόδο είναι ξένος.

Τότε όμως έρχεται και η ώρα για τον τουρίστα να χάσει και την τελευταία αυταπάτη του, ότι είναι ένας ταξιδιώτης που γνωρίζει άλλα μέρη κι άλλους ανθρώπους, και να δει ότι κατάστρεψε αυτό που θέλησε να κατακτήσει.

Αν αποδεχτεί αυτό το γεγονός έχει κάνει ένα μεγάλο βήμα στην ιδεολογική του εξαθλίωση και την ταυτόχρονη εξαθλίωση του ντόπιου πληθυσμού.

Φτάσαμε λοιπόν στο κρίσιμο σημείο. Ο προλετάριος τουρίστας δεν κατάφερε να κατακτήσει ένα μέρος δικιάς του «ζωής» ενάντια στην άλλη ζωή του της μισωτής σκλαβιάς. Οι διακοπές δεν είναι ούτε αυτές «δικές του».

Όσο μακριά κι αν πάει από τον τόπο της καταπίεσης και για όσο διάστημα κι αν πάει ζώντας από τα μεροκάματα που κέρδισε στον τόπο της εκμετάλλευσης του θα βρεθεί στο ίδιο σημείο. Θα

ΕΚΔΗΛΩΣΗ ΣΥΜΠΑΡΑΣΤΑΣΗΣ ΣΤΟ ΛΑΥΡΙΟ ΕΜΠΡΑΧΤΗ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΤΩΝ ΔΥΟ ΛΑΩΝ

Την Παρασκευή το πρωί στις 31 του Ιουλίου οι τραμπούκοι - φονιάδες του ΡΚΚ απομονωμένοι από την κοινή γνώμη και σε αδιέξοδο μπροστά στην σθεναρή στάση των τούρκων και κούρδων πολιτικών προσφύγων υποχρεώθηκαν να εγκαταλείψουν το στρατόπεδο του Λαυρίου.

Ήταν μια νίκη για το αντιφασιστικό κίνημα της Τουρκίας αλλά και για

Αλλάστε αμέσως μετά το διάσημο τους από το στρατόπεδο αυτοί οι φονιάδες έκαναν κατάληψη 3 ωρών στα γραφεία της υπηρεσίας του ΟΗΕ για τους πρόσφυγες ζητώντας να τους παραχωρηθεί επίσημη άδεια παραμονής στην Ελλάδα και βρήκαν το θράσος να καταγγείλουν τους δημοκράτες πρόσφυγες στο Λαύριο για τις πιέσεις που τους ασκούσαν.

Είναι φανερό πως αυτοί με την τελευταία τους ενέργεια προσπάθησαν να σπασούν την πλήρη πολιτική τους απομόνωση στη χώρα μας πράγμα που αποδεικνύει ακριβώς την απόφασή τους να επιμείνουν στην εγκατάστασή τους στην χώρα μας.

Οπωσδήποτε όμως μια πρώτη φάση της δημοκρατικής αντίστασης ενάντια στο ΡΚΚ έληξε στις 31 του Ιουλίου.

Σ' αυτή τη φάση η ΟΑΚΚΕ βρέθηκε στην πρώτη γραμμή της συμπαράστασης στους Τούρκους και Κούρδους πολιτικούς πρόσφυγες αλλά και στην πρώτη γραμμή της καταγγελίας των σοσιαλφασιστών του ΡΚΚ από την άποψη του ίδιου του ελληνικού δημοκρατικού κινήματος.

Η ΟΑΚΚΕ κάλεσε σε κοινή δράση μετά από την τελευταία συνέντευξη τύπου των πολιτικών προσφύγων στο δικηγορικό σύλλογο, όλα τα κόμματα και οργανώσεις που εκδήλωσαν την συμπαράστασή τους στους πρόσφυγες ενάντια στο ΡΚΚ.

Εκεί το ΚΚΕεσ έδειξε την πραγματική του στάση τονίζοντας ότι δεν συμμετέχει σε καμιά εκδήλωση την ώρα που τα επεισόδια κλιμακώθηκαν στο Λαύριο και με ευθύνη των δημοκρατικών πολιτικών προσφύγων. Γενικά όλη του η στάση ήταν μεσοβέζικη μέχρι τον σημείο να υπερασπίζεται ανοιχτά τη γραμμή της μη ανάμειξης στις εσωτερικές υποθέσεις των Κούρδων και Τούρκων, δηλα-

το δημοκρατικό της δικιάς μας χώρας όσο και αν θα χρειαστεί συνέχιση της πάλης μας για να ματαιωθούν τα σκοτεινά σχέδια αυτής της ομάδας με τη βοήθεια της Παπανδρεϊκής ΚΥΠ να εγκατασταθεί μόνιμα στη χώρα μας. Δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι το ΡΚΚ διατηρεί γραφεία στην Αθήνα, μόνο εδώ ανάμεσα σ' όλες τις ευρωπαϊκές χώρες.

τουρκικών πολιτικών οργανώσεων και κομμάτων.

Παρ' όλο που η πλατφόρμα αυτού του κοινού κατεβάσματος δεν περιείχε την ρητή απαίτηση για το διώξιμο του ΡΚΚ από το Λαύριο η ΟΑΚΚΕ την δέχτηκε ακριβώς γιατί πάνω απ' όλα έμπαινε η έμπραχτη αλληλεγγύη στους πρόσφυγες και η καταγγελία των τραμπουκισμών του ΡΚΚ. Το κοινό κατεβάσμα αποφασιστικό να πάρει τη μορφή μιας πρωτοβουλίας για συμπαράσταση στους πρόσφυγες για να δώσει τη δυνατότητα και σε άλλες οργανώσεις ή άτομα μέχρι και την τελευταία στιγμή τη δυνατότητα να συμμετέχουν. Οι εκπρόσωποι των τουρκικών και κούρδικων οργανώσεων δήλωσαν την πλήρη τους υποστήριξη σ' αυτό το κατεβάσμα.

Ετσι την Τρίτη 28 του Ιουλίου πραγματοποιήθηκε η προγραμματισμένη εκδήλωση στο Λαύριο. Αυτή πήρε τη μορφή διαδήλωσης και ακιτάτους με ταυτόχρονο μοίρασμα προκήρυξης και με συζητήσεις με Λαυριώτες. Φωνάχτηκαν τα συνθήματα: «Αλληλεγγύη στους Τούρκους και Κούρδους πρόσφυγες» - «Ζήτω η φίλια των λαών» - «Ελληνες και Τούρκοι εργάτες ενωμένοι».

Το πανό της διαδήλωσης καταγγέλλει το ΡΚΚ. Οι πρόσφυγες του Λαυρίου απ' όλες τις οργανώσεις ακάλυψαν με θέρμη και συμμετείχαν στην διαδήλωση φωνάζοντας μαζί μας τα συνθήματα, αλλά και περιφρονώντας την σχολαστικά. Ο λαός του Λαυρίου παρ' ότι αστοί και ρεβιζιονιστές έχουν κάνει πολλή δουλειά ενάντια στους πρόσφυγες έδειξε συμπάθεια και ενδιαφέρον για την εκδήλωση.

Το σημαντικότερο πάντως αυτής της εκδήλωσης ήταν ότι τόνωσε το ηθικό των προσφύγων καθώς διαπίστωσαν ότι η υπόθεσή τους γίνεται σιγά-σιγά έστω και

αρχών από λίγες δυνάμεις υπόθεσης και του ελληνικού κινήματος. Αλλά και οι Έλληνες που πήγαν στο Λαύριο βάνιαν τη γνωριμία και τους δεσμούς τους με τους τούρκους και κούρδους αγωνιστές μέσα από την ανάπτυξη της μαχητικής αλληλεγγύης.

Ο αποχαρτισμός των συντρόφων μας με τους τούρκους και κούρδους συναγωνιστές μας ήταν μετά την εκδήλωση συγκινητικός. Βεβαιώθηκαμε παραπέρα και νοιώσαμε για το πόσο κοινός είναι ο δρόμος που έχουν να διατρέξουν οι δύο λαοί και για το πόσο έχει ανάγκη ο ένας τον άλλο.

Πρέπει ακόμα να τονίσουμε ότι παρά τις μεγάλες ιδεολογικοπολιτικές διαφορές που μας χωρίζουν από τις δύο ελληνικές οργανώσεις με τις οποίες συνεργαστήκαμε ενόψει στη δράση που πραγματοποιήθηκε χαρακτηρίστηκε από συνέπεια ισοτιμία και διάθεση αμοιβαίων υποχωρήσεων για την πραγματοποίηση του κοινού στόχου.

Τέλος πρέπει να καιτηριάσουμε τη στάση του ΚΚΕ (μ-λ) που ενώ δήλωσε στη σύσκεψη του δικηγορικού συλλόγου ότι αν και δεν θα συνδιοργάνωνε εκδήλωση, είτε στην Αθήνα, είτε στο Λαύριο, θα υποστήριζε έμπρακτα κάτι τέτοιο, και ενώ ειδοποιήθηκε για την πρωτοβουλία, εν τούτοις δεν παρεβρέθηκε έστω και με ελάχιστη αντιπροσώπευση στο Λαύριο.

Πόσο διάφερε η στάση αυτών των οργανώσεων όπως του ΚΚΕεσ, του ΚΚΕ (μ-λ), και της ΟΣΕ και των διαρρηχθέν από τη στάση του αστικού τύπου που φροντίζει, μ' εξαίρεση τη δημοσίευση μιας σύντομης ανακοίνωσης πριν την εκδήλωση στην Ελευθεροτυπία, να πνίξει αυτήν την εκδήλωση;

Η πρακτική του κινήματος αποκαλύπτει με αδηρτο τρόπο τις πραγματικές προθέσεις και τον πολιτικό χαρακτήρα του καθένα.

Η ΔΙΚΗ ΓΙΑ ΤΟ ΤΣΕΡΝΟΜΠΙΛ

ΑΛΛΟ ΕΝΑ ΠΛΗΓΜΑ ΣΤΗΝ ΑΠΑΤΗ ΤΗΣ ΔΙΑΦΑΝΕΙΑΣ

Ένα χρόνο μετά το Τσέρνομπιλ που σκόρπισε το θάνατο σε πολλούς σοβιετικούς πολίτες αλλά συγχρόνως δηλητηρίασε χιλιάδες ευρωπαίους και προκάλεσε κελώριες οικονομικές καταστροφές, οι Ρώσοι σοσιαλ-μπεριαλιστές σκάρψαν μια δίκη για να ρίξουν την ευθύνη σε κάποιους τεχνοκράτες της διεύθυνσης του εργοστασίου.

Η δίκη που έγινε φανέρωσε γι' άλλη μια φορά πόσο υποτιμάνε την νομοσύνη των λαών ο Γκορπατσώφ και η κλίκα του.

Μιλάνε για την «διαφάνεια» οι Ρώσοι ηγέτες και την παπαγαλίζουν τα τσιφρικά τους ανά τον κόσμο. Όμως σ' αυτή την δίκη που ενδιέφερε όλο τον κόσμο και ιδιαίτερα τους Ευρωπαϊκούς λαούς οι Ρώσοι φασίστες επέτρεψαν να παραστούν στην δίκη δημοσιογράφοι μόνο την πρώτη μέρα που διαβάστηκε το κατηγορητήριο και την τελευταία μέρα που ανακοινώθηκε η απόφαση, ενώ η δίκη κράτησε πάνω από 20 μέρες.

Πού πήγε η διαφάνεια; πού πήγε ο σεβασμός για τους νεκρούς, του χτες και τους αυριανούς νεκρούς; Αυτά είναι φιλά γράμματα για τη φασιστική κλίκα Γκορπατσώφ. Αυτή την κλίκα το μόνο που τη νοιάζει είναι να σκεπάσει τις δικές της κεντρικές ευθύνες και να ρίχνει τα βάρη σε μερικούς παρακατανοούς τεχνοκράτες - διεθυντές και να συνεχίζει να δημιουργεί πυρηνικά εργοστάσια που θα στοιχίζουν τα μισά χρήματα απ' ότι στον υπόλοιπο κόσμο για να ρίχνει όσο γίνεται πιο πολλά κεφάλαια στους στρατιωτικούς εξοπλισμούς μιας και έχει στόχο να εξαπολύσει ένα καταχτητικό πόλεμο στην Ευρώπη και στον κόσμο.

Πρέπει παράλληλα να σημειώσουμε, έτσι ενδεικτικά μερικά σημεία της απόφασης μιας που δείχνουν τον ξεπεσμό, την ρεμούλα, την γραφειοκρατία που κυριαρχεί σ' αυτή την κοινωνία που δόθηκε προχωράει για τον κομμουνισμό!!! όπως λένε οι φασίστες που έχουν καταλάβει την εξουσία μετά από το θάνατο των Λένιν και Στάλιν.

Να τι λέει η απόφαση «επικρατούσε μια ατμόσφαιρα απουσίας ελέγχου και υπειθύντητας. Στη διάρκεια τους έπαιζαν χαρτιά, ντόμινο και έγγραφα γράμματα».

Ας φανταστούμε τι γίνεται σ' άλλα εργοστάσια όταν συμβαίνουν αυτά σ' ένα εργοστάσιο πυρηνικό όπου οι προδιαγραφές απαιτούν εγγήγωση, ετοιμότητα και συνεχή έλεγχο.

ΚΑΥΣΩΝΑΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΣΕΛ. 1
του κράτος που διαφεντεύει αυτή την πόλη στάθηκε ανάκαινα να προσφέρει την παραμικρή βοήθεια, αλλά και τον άχρηστο ρόλο σε τέτοιες συνθήκες της λεγομένης Τοπικής αυτοδιοίκησης. Που είναι οι «δημάρχιοι του λαού», που είναι οι όψιμοι αγωνιστές «αργοντες» της τοπικής αυτοδιοίκησης του ΠΑΣΟΚ και του ψευτοΚΚΕ που δόθηκαν νίζοντας για τον λαό και τον συνδράμουν στις δύσκολες στιγμές του; Πού είναι το «σπίτι του λαού» με τις κλιματιζόμενες αίθουσες; Πόσο γερνόνια βοήθησε; Δεν μπορούν να κριθούν την αλήθεια οι αστοί και ρεβιζιονιστές. Η αστική τάξη έχει φροντίσει να φτιάχνει καθαρό και ωραίο το περιβάλλον που ζει, με την αραιοκατοίκηση και την δένδρφοφύτευση, με τις πολυτελείς επαύλεις και τις πισίνες, με τα air - κοντίσιον που έχει στα σπίτια, στις επιχειρήσεις της, ακόμα και στα αυτοκίνητά της, με την οικονομική άνεση να βρίσκεται κάθε στιγμή σε δροσερές παραλίες και νησάκια. Αυτά και πολλά άλλα διαβέται η αστική τάξη. Και αυτά δεν τάβγαλε απ' τον προσωπικό της μόχθο, αλλά εκμεταλλευόμενη άγρια τον υπόλοιπο πληθυσμό. Αυτόν που έτρεχε στις κλινικές και στα νοσοκομεία για να έρθει αντιμέτωπος με τον ξεχαρβαλωμένο σε τέτοιες περιπτώσεις κρατικό μηχανισμό.

Όταν αυτό το κράτος πρόκειται να χτυπήσει τον λαό, όλα λειτουργούν στην εντέλεια. Το ίδιο αυτό κράτος αρνείται όμως κάθε βοήθεια, όταν ο λαός το χρειάζεται. Παντελής έλλειψη κλιματισμού στα νοσοκομεία, πλήρης ανικανότητα στο να παρασχεθούν οι πρώτες βοήθειες στους χιλιάδες ανθρώπων που υπέφεραν, ανεπάρκεια ύδρευσης των κατοίκων των φτωχών συνοικιών.

Όμως αυτή η αστική τάξη δεν ευθύνεται μονάχα γι' αυτές τις ελλείψεις στην ώρα της ανάγκης. Ο καύσωνας δεν θα ήταν τόσο θανατηφόρος, αν πάνω απ' τα κεφάλαια του εργαζόμενου λαού δεν κρεμόταν η μόνιμη απειλή του νέφους. Αυτή είναι ένα μεγάλο διαρκές έγκλημα της αστικής τάξης, προϊόν αυτό του χαρακτήρα της αστικής τάξης, του αστικού τρόπου παραγωγής, της ειραϊδίτικης νοοτροπίας της. Είναι το προϊόν του συγκεντροποιημένου κεφάλαιου, που πάνω στην δίνα του για γρήγορο κι εύκολο κέρδος, γέννησε κάθε είδους τερα-

τουργήματα για να καταντήσει τελικά την ίδια την Αθήνα ένα σύγχρονο τέρμα.

Άρκεσαν έτσι ορισμένες ψηλές θερμοκρασίες για να δώσουν το τελικό χτύπημα στους ευπαθείς ανθρώπους του λαού. Και παρότι αυτό το νέφος από μόνο του στέλνει καθημερινά τόσους ανθρώπους στα νοσοκομεία να αναπνευστικά προβλήματα, οι δημιουργοί του μαζί με μερικούς ανεγκέφαλους «εγκέφαλους» της κυβερνητικής κοινοβουλίας προσανατολίζονται στην ανάπτυξη και άλλων ρυπογόνων βιομηχανιών στο λεκανοπέδιο της Αθήνας.

Όχι. Δεν είναι η Αθήνα που σκοτώνει τους ανθρώπους. Είναι η αστική τάξη που τους θανατώνει ανελέητα τότε σε μικρή τότε σε τεράστια κλίμακα. Είναι αυτή η ίδια η αστική τάξη που σκέφτηκε με τον πιο ψυχρό, τον πιο εγκληματικό τρόπο, τα διοικητομηρία που γλιτώνει απ' τις συντάξεις, τα φάρμακα και τις άλλες ιατρικές παροχές που ήταν υποχρεωμένη να δώσει σ' όλες αυτές τις χιλιάδες ανθρώπων.

ΤΙ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΚΑΝΕΙ Ο ΛΑΟΣ

Ο λαός μας πρέπει να απαιτήσει να φύγουν οι ρυπογόνες βιομηχανίες από την Αθήνα. Πρέπει να βγάλει τα απαραίτητα συμπεράσματα απ' την πρόσφατη τραγωδία του, να ψάξει να βρει τις αιτίες γι' αυτό, να βαθύνει την αντίληψή του για την φύση της άρχουσας τάξης, της κυβερνητικής κλίκα και του κράτους της να δει το ρόλο που έπαιξαν τα κόμματα της αστικής τάξης και το κόμμα του σοσιαλμπεριαλισμού.

Να ανήσει την επαγρύπνησή του ώστε να είναι έτοιμος να αντισταθεί σε οποιαδήποτε μελλοντική επιβουλή σε βάρος του απ' την άρχουσα τάξη.

Άμεσα πρέπει να απαιτήσει να παρθούν μέτρα για την προφύλαξη της υγείας του, μέτρα πραγματικά, για να μην ανοίξουν κι άλλες εκατόμβες θυμάτων.

«ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ ΔΙΕΥΘΥΝΕΤΑΙ ΑΠΟ ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ
Υπεύθυνος σύμφωνα με το νόμο ΚΩΣΤΑΣ ΛΙΑΚΟΠΟΥΛΟΣ
Βεραντζέρου, 55 Αθήνα
τηλ.: 5241058

ΔΙΑΚΟΠΕΣ ΚΑΙ ΤΟΥΡΙΣΜΟΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΣΕΛ. 3

ζήσει δηλαδή την άλλη όψη του ίδιου νομίσματος. Είτε σαν παραγωγός είτε σαν καταναλωτής θάνατος ένας εργατής, ένας άνθρωπος που δεν τον αφήνουν να ολοκληρωθεί.

Η ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ ΚΑΙ ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΩΝ ΑΣΤΙΚΩΝ ΔΙΑΚΟΠΩΝ

Η πραγματική του απελευθέρωση θα έρθει τη μέρα που θα σταματήσει να πουλάει στο κεφάλαιο την εργατική του δύναμη, δηλαδή τη μέρα που η παραγωγική πλειορτία της ζωής του δεν θα του είναι ξένη και εχθρική. Τότε θα γίνει μέρι οι βάσεις για ν' αλλάξει σταδιακά η κοινωνία ώστε να καταργηθεί ο κοινωνικός καταμερισμός εργασίας που κάνει τον ένα αιώνιο χειρώνακτα και τον άλλον αιώνια διανοούμενο, που δίνει κάθε άνθρωπο στις αλυσίδες της ρουτίνας του ενός και μοναδικού επαγγέλματος - ειδικότητας κφ όρου ζωής.

Τότε που θα μπορεί να ναι ο ίδιος άνθρωπος αρχιτέχτονας, χτίστης, ψαράς και ζωγράφος όπως το ποθεθεί ο Έγκελς, τότε που θα λυθεί η αντίθεση ανάμεσα στην πόλη και το χωριό, τα δύο δηλαδή τέρματα που πνίγουν τον άνθρωπο, και η αντίθεση ανάμεσα στη χειρωνακτική και πνευματική δουλειά.

Τότε η δουλειά η ίδια θάνατι γαρά καθώς όχι μόνο θάνατι παραγωγή που θα διευθύνεται από τους ίδιους

δους παραγωγούς και προς το συμφέρον τους, αλλά επειδή θα εναλλάσσεται στις μορφές της ώστε η μια μορφή να ξεκουράζει από την κοίραση που δίνει η άλλη και επειδή θα είναι στο σύνολό της πιο σύντομη. Τότε θα υπάρχει και περισσότερο καθαρά ελεύθερος χρόνος που θα μπορεί να διοχετεύεται κατά βούληση στην ατομική ανάπτυξη και κάθε λογής καλλιέργεια ή στη συλλογική δράση.

Αυτό θα είναι ο κομμουνισμός. Βέβαια αυτό δεν γίνεται από τη μια μέρα στην άλλη, ακόμα κι αν το προλεταριάτο πάρει την εξουσία σε μια χώρα, ακόμα και στις αναπτυσσόμενες σήμερα καπιταλιστικές χώρες.

Είναι λοιπόν φυσικό στην πρώτη φάση της σοσιαλιστικής επανάστασης και οικοδόμησης να παραμεινουν οι παλιές μορφές της κοινωνικής ζωής που αντιστοιχούν στο παλιό επίπεδο ανάπτυξης των παραγ. δυνάμεων.

Ετσι σ' ότι αφορά την χώρα μας σαν κατάκτηση της εργατικής τάξης οι διακοπές και ο τουρισμός θα παραμείνουν και μάλιστα θα επεχταθούν σαν πραγματικό και όχι τυπικό δικαίωμα σ' όλη την εργατική τάξη. Που σημαίνει ότι θα εξασφαλιστούν ανθρώπινες υλικές συνθήκες για την αναγωγή και την παραμονή στην ύπαιθρο των εργατών, με ξεχωριστή φροντίδα για τους γέροντες και τα παιδιά. Θα φροντισουμε πρώτα ώστε τα θέρετρα να φιλοξενούν τους εργάτες και εργαζόμενους της χώρας μας. Αυτοί δικαιούνται να ζουν στα καλύτερα ξενοδοχεία κι όχι η παγκόσμια αστική

τάξη η ξεργατική αριστοκρατία. Θα επιδιώξουμε να δώσουμε και στους πολετάριους τουρίστες από τις γειτονικές μας χώρες τις καλύτερες δυνατές υλικές συνθήκες διαμονής. Δεν θα εκμεταλλευτούμε ποτέ και θα σεβαστούμε περισσότερο κι από τον εαυτό μας αυτούς που θέλουν να γνωρίσουν τον τόπο μας αλλά και δεν θ' ανεχτούμε να περιφρονούνται τα ήθη του λαού μας ούτε και θα τον αφήσουμε στο έλεος μερικών διεφθαρμένων απ' όλη την Ευρώπη που σήμερα έχουν κυριολεκτικά καταλάβει μερικά νησιά και παραλίες μας.

Δεν είναι φυσικό της ώρας να εκπονήσουμε ένα πρόγραμμα διακοπών στον κομμουνισμό. Όμως πρέπει να διαγραφώμε με λίγες γραμμές αυτό που βλέπουμε σαν αναπόφευκτη τάση και στο ζήτημα των διακοπών και που θα πρέπει σε σπέρματα ακόμα κι από την πρώτη στιγμή του σοσιαλισμού να προωθηθεί στην πράξη.

Βλέπουμε το συνδυασμό των διακοπών με την εθελοντική πα-

ραγωγική δουλειά δίπλα στους μόνιμους κάτοικους ενός τόπου, βλέπουμε την συμμετοχή των εργατών που είναι σε άδεια στην κοινωνική, πολιτική, πολιτιστική τους ζωή σαν την μόνη μέθοδο για την βαθειά αλληλεγγύη και αλληλοεπίδραση μέσα στους κόλπους ενός λαού, ή ανάμεσα σε διαφορετικούς λαούς.

Βλέπουμε τέλος ότι σε ένα όχι πολύ μακρινό μέλλον με τη λύση της αντίθεσης χωριό - πόλη καθώς και με τη λύση των αντιθέσεων που προκαλεί σήμερα ο κοινωνικός καταμερισμός της εργασίας ότι όλο και περισσότερο ο χρόνος των διακοπών οι ίδιοι οι διακοπές, δεν θα ξεχωρίζουν από τον υπόλοιπο χρόνο ζωής των λαών, που θάνατι αφάνταστα πλούσιους σε κοινωνικές εμπειρίες, σε συλλογική και ατομική δημιουργία, σε βαθειά αλληλεγγύη και ενότητα ανάμεσα στους ανθρώπους και που θα συνδυάζει με τον πιο σοφό τρόπο, τη συγκέντρωση στη δουλειά με τη χαλάρωση, την ξεκούραση και το παιχνίδι.

Τότε θάρθει η ώρα που και οι διακοπές σαν τέτοιες δεν θα υπάρχουν.

ΜΙΑ ΑΝΕΞΟΔΗ ΣΥΜΒΟΥΛΗ

Ανάμεσα στα προληπτικά μέτρα για τον νέο καύσωνα είναι και τούτο: να φύγει ο κόσμος για τις ακτές ή ακόμα καλύτερα για τα νησιάκια. Πολύ ωραία ιδέα! Δεν μας είχε περάσει καθόλου από το νου μας κάτι τέτοιο! Μήπως μπορεί ο εμπνευστής της, για περαιτέρω διασαφήνιση, να μας πει με ποιά λεφτά θα πάμε; Ύστερα να μας πει πως θα λείψουμε από τις δουλιές μας όταν η άδεια μας τελειώσει; ή μήπως μπορεί να μας καθοδηγήσει πως θα φύγουμε από το λιμάνι του Πειραιά και που θα μείνουμε στο ωραίο νησάκι μια που θα έχουμε μαζί μας τους γέροντες και τα παιδιά μας που κύρια αυτοί θέλουμε να σώσουμε από τον καύσωνα; Ποι θα μείνουν οι γέροι; σε σκηνή; υπάρχουν λιγότερο βαναυστικοί τρόποι εξόφλησης τους. Τότε σε δωμάτιο που κοστίζει την βραδιά τουλάχιστον 2000 δρχ.; Έτσι ξαναγορνάμε στο πρώτο μας ερώτημα: θα μας επιδοτήσει το κράτος για να πάμε;